

**Да ли број бескућника
дефинише метрополу?**

**Да ли број бескућника
дефинише метрополу?**

rs.politsturm.com

2023-10-30

2 мин. читања

„То што на улицама Београда има око 5.000 бескућника је доказ да је Београд постао метропола, јер најбогатији градови имају проблем са бескућницима“, изјавио је градоначелник Београда Александар Шапић

Док Београд постаје све познатији по својим луксузним насељима и континуираним инвестицијама, попут Београда на води, које само буржујска елита, најбогатији слојеви друштва могу да приуште, број бескућника на улицама града расте. Градоначелник је, изгледа, одлучио како је ово повећање показатељ позитивног развоја, тј. напретка Београда, узевши број бескућника као једноставан критеријум метрополе.

Шапић је додао како и у САД-у, у крајевима где живе најбогатији Американци, бескућници преврћу по кантама. По тој логици, ако Београд достигне број бескућника као у New York-у, можемо ли очекивати да ћемо добити и Empire State Building или бар онај чувени метро, који нам обећавају већ годинама?

Он је навео да је бескућништво проблем којим се није до сада бавио, али да је време да се распита и тиме позабави.

Зар није требао да се "распита" и пре него што је постао градоначелник? Одговорно бављење бескућништом не треба да буде пука радозналост. Као градоначелник, Александар Шапић имао је одговорност за решавање проблема бескућништва. То је питање које захтева озбиљан ангажман и решења која се не смеју олако третирати. Бескућништво није проблем који се може решити путем ситних реформи. Међутим, његова изјава наговештава да су бескућници друштвени отпад од којег треба да се отуђимо, уместо људи чије стварне изазове и потребе треба да решавамо. Чини се да би се Шапићу допала идеја о елиминацији бескућника путем физичких баријера или архитектонских решења. Такви приступи често доприносе елитизму и отуђењу најбогатијих слојева од оних који немају приступ основним потребама. А и то краси метрополе којима се Шапић изгледа диви.

Луксузна, елитна насеља и инвестиције које су резервисане за привилеговане слојеве друштва не доносе нужно користи већини становништва. Овакав развој Београда не иде у корист највећем проценту грађана, јер не подиже животни стандард просечног радника. Само најбогатији становници могу да уживају у привилегијама оваког развоја. Повећање броја бескућника није показатељ позитивног развоја Београда, већ индикатор све већих разлика између богатих и сиромашних. 5.000 бескућника на улицама указује на неравнотежу у економском развоју града. Дакле, појава бескућника повезана је с дубоком социјалном неједнакошћу. Овај јаз између богатих и сиромашних може бити деструктиван за друштво. Како се све више капитала гомила у рукама малог процента најбогатијих, неминовно долази до повећања броја бескућника. Оваква појава је инхерентна у капиталистичком друштву, због тога је у њему нормализована. Социјална неједнакост и урбани хаос постају неизбежни део свакодневног живота. Стога је Шапићева дефиниција метрополе, прикладна за овај економски систем. Таква је неизбежна будућност града који се развија у оквирима капиталистичког друштва.

Наравно, то није будућност којој треба тежити и коју треба прихватити. Нормализација пораста бескућника и посматрање овог проблема као неизбежне колатералне штете урбаног развоја није прихватљива. Градови

могу и треба да служе свим грађанима, а не само привилегованим. Ако желимо да градови постану метрополе, треба осигурати да сваки становник има приступ адекватном становању, а не да тржиште условљава ко ће то право имати. За крај, у социјализму смо бројали станове и кукали како их нема довољно, сад власт броји бескућнике и наизглед кука како их нема довољно, како би Београд, макар у беди, заличио на праву капиталистичку метрополу.

Оригинални чланак